

תת"ע 8641/12/20 - מדינת ישראל נגד ראד גרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8641-12-20 מדינת ישראל נ' גרה
תיק חיצוני: 10251768916

לפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ראד גרה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 07.01.21 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין. **זימון ניתן במעמד ביצוע האכיפה.**
2. כנגד המבקש ניתן ביום 13.12.2020 דו"ח בגין נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.
3. המבקש מצדו מתנצל על אי התייצבות לדיון שלדבריו נבע למרבה האירוניה מאי תקינות רכבו בבוקר הדיון. לטענתו המתין עד תיקון רכבו, הגיע לבית המשפט בשעה 14:10 לאחר שהסתיימו הדיונים. נטען כי המדובר ברכב השייך לאחי המבקש וכי מצבו המשפחתי המורכב מצדיק התחשבות במידת העונש שהוטל עליו.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על זימון תקין וטענה כי אין בנימוקי הבקשה כדי להצביע על עיוות דין.
5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר שלוש שנים בקירוב בלא כל הסבר לכך לא כל שכן - בלא הסכמת תובע. טעם דיוני זה שומט את הקרקע לביטול פסק הדין.
7. יתרה מכך - מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

8. לעניין אי התייצבות לדין, הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה כדין שכן זומן המבקש במעמד ביצוע האכיפה ואישור המסירה נושא את חתימת ידו. איחור ביום הדין אינו עילה המצדיקה ביטול פסק דין, המבקש למעשה עשה דין לעצמו הרשה לעצמו להימנע מהתייצבות לדין וכעת מבקש סעד מן הצדק.

9. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים **בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה** (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה הבקשה נעדרת כל אסמכתא התומכת בנטען, לרבות תצהיר כנדרש.

10. למעלה מן הצורך יוער כי הענישה שהוטלה על הנאשם הינה זו המינימאלית המחויבת עפ"י חוק.

ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשפ"ד, 29 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.